

BÚCSÚ NÉMETH ISTVÁNTÓL

1911—1980

a Módszertani Közlemények alapító főszerkesztőjétől

Megrendüléssel fogadtuk a váratlan és megdöbbenő hírt, s nem akartuk hinni a valót. Nem akartuk hinni, mert nem a mozdulatlanság és némaság volt jellemzője, hanem örökös mozgékony-sága, vibráló szellemi frissesége, kapcsolatteremtő, mozgósítani tudó közvetlensége, pedagógus elhivatottságából fakadó szüntelen tenniakarása.

Tenniakarása egy nemes ügy: az általános iskolában tanítók munkájának segítése, szemléletformálása érdekében. Ez a tiszteletre méltó szándék hívta életre 1961-ben szellemi örökségét, a Módszertani Közleményeket, amelynek nemcsak alapítója, hanem tizenhat éven át felelős szerkesztője is volt. Hittel és szenvedéllyel, annak tudatában, hogy népünk kulturális felemelkedéséért akkor teszünk legtöbbet, ha segítjük és támogatjuk az általános iskolákban folyó nevelő-oktató munkát, és mindent megteszünk annak tudatosabb, színvonalasabb megvalósításáért.

A vállalt feladatok lelkiismeretes teljesítése érdekében – fáradságot nem kímélve – járta az iskolákat, szervezte, toborozta a munkatársakat, és mindig újítani tudó szándékkal vezette, irányította a szerkesztés sokrétű, felelősségteljes munkáját. Kezdeményezése életrealitását semmi sem bizonyítja beszédesebben, mint az az értékjelző tény, hogy a Módszertani Közlemények a 20. évfolyamába lépett, és kétezer példány helyett ma már hétezerháromszáz példányszámban jut el a lap egyre népesedő olvasói táborához.

Ezekben az eredményekben is ott vannak vitathatatlan és tiszteletet parancsoló érdemei, akárcsak a Módszertani Közlemények Kiskönyvtárának elindításában. Mindig szívügyének tekintette, hogy egy-egy aktuális, előre mutató téma módszeres feldolgozása önálló kötetben is hozzáférhető legyen az általános iskolai nevelők mintegy hetvenezres táborában. Az ő lankadatlan ügyszeretete és akadályt nem ismerő szervező készsége nyomán láttak napvilágot az *Óraleírások és elemzések*, a *Hazaszeretetre nevelés*, az *Olvasó népért*, a *Petőfi az iskolában*, *A korszerű matematika tanítása* című kötetek.

De múlhatatlanok érdemei az általános iskolai tanulók olvasóvá nevelésében oly fontos folyóiratnak, a *Kínskeresőnek* megszületésében és fölneveltetésében is.

Most, a végső búcsú pillanatában élete nem látványos de tartalmas munkássága tiszteletre, elismerésre és köszönetre kötelez bennünket, megkezdett munkája folytatóit. Úgy érzem, hogy nemcsak közvetlen munkatársai, a szerkesztőség és a kiadóhivatalt tagjai nevében kell elismerő köszönettel búcsút mondanunk, hanem folyóiratunk több ezer olvasója nevében is, akiknek szellemi gazdagodásáért – szavaival élve – „a katedrálist építők hitével” küzdött és dolgozott.

Búcsúzunk Tőle, munkáját folytatjuk, emlékét megőrizzük.

Dr. Dobcsányi Ferenc